

Овако је то било, Бранко Стевановић
Писмо писцу

Поштовани пишче,

читам и питам се да ли имате неку чаробну оловку, чаробни рачунар, или је Ваше детињство било посебно, па зато стварате овако дивне приче. Када легнем да спавам, књига ме мами да устанем и завири још мало. Као мала, а и сада, највише волим приче које почињу са „Овако је то било“.

Када сам у библиотеци потражила дечака Бранка, библиотекарка ми је дала Вашу књигу. Надам се да ће једнога дана неко потражити мене, Љубицу, у библиотеци. Једном је мој писмени задатак замало постао прича без иког свог. Посвађао се с писцем, то јест, са мном. Час му се не свиђа увод, час закључак. Нисам бубалица. Волим и ја понекад да плуснем резултате, али увек с поступком. И моја петица буде у дневнику, а не у глави. Рачунарска посла нису на сваком рачунару иста. Али се рачунарске препреке свакоме нађу на путу. Дobar сте друг били Бананку, а банане су одлична мотивација. Досад сам мислила да је паук страхан и да може да поједе трамвај цео и Љубице један део. Ваш пријатељ Плетко ме је ослободио страха. Паук може бити кућни љубимац, осмонога напаст и најбољи пријатељ.

„Муке са Деда Мразом“ био би добар наслов и једног детективског романа пошто сам се бавила детективским послом након што сам прочитала ову причу. Ја сам била Шерлок а моја сестра Вотсон. На наша писма је Деда Мраз одговорио али нам још мало недостаје да утврдимо његов идентитет.

Низале су се приче једна за другом, сви су у кући једва чекали да им увече препричам. Уживала сам.

Стигла сам до краја књиге. Занимљива и необична. Посебна и јединствена. Ово је књига о детињству уз коју свако дете по мало порсте. Звонило је за крај читалачког часа али не и за крај мојих путовања кроз књиге и авантуре.

Читалачки поздрав шаље
Љубица Јаковљевић